

Кіндра М. В.,
*студентка 2 курсу соціально-правового факультету,
Національний університет «Одеська юридична академія»*

РОЗВИТОК ТУРИЗМУ В УКРАЇНІ ЯК ОДИН З НАПРЯМКІВ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ У СФЕРІ ЕКОНОМІКИ

Туризм є однією з найбільш динамічних та перспективних галузей світової економіки. Його частка становить близько 12 % світового валового внутрішнього продукту, 7 % загального обсягу інвестицій, 11 % світових споживчих витрат, 5 % усіх податкових надходжень і третину світової торгівлі послугами. За прогнозами експертів, число поїздок в світі до 2020 р. досягне 1,6 млрд. туристських прибуттів, з яких 717 млн. припадає на Європу [1].

Туризм істотно впливає на економічний розвиток держави, сприяє створенню нових робочих місць, є джерелом поповнення бюджету та припливу валютних надходжень, поєднує прибутковість з екологічною рівновагою.

Враховуючи велике значення туристичної галузі, Україна задекларувала її одним з пріоритетних напрямів розвитку національної економіки. Проте Україна, маючи усі передумови, не приділяла належної уваги розвитку туризму. У зв'язку з такою ситуацією питання проведення якісної оцінки та регулювання туристичної привабливості регіону набувають значної актуальності.

Рівень забезпеченості України туристичними ресурсами є дуже високим. По-перше, в Україні значна кількість унікальних та естетично привабливих природних ландшафтів, що придатні для тривалого відпочинку та пригодництва у поєднанні з місцевими пам'ятками культури та природи. Зокрема, це гірські території Карпат (гірськолижні центри, наприклад, Ворохта) та Криму (наприклад, Ай-Петрі), приморські ресурси Південного берегу Криму та морських прибережних територій Одеської, Миколаївської, Херсонської, Запорізької і Донецької областей, річкові ресурси, що передусім пов'язані із мальовничими ландшафтами навколо Дніпра, Десни, Південного Бугу тощо.

По-друге, в Україні сконцентрована величезна кількість культурно-історичних ресурсів. Так, Центральна Україна багата на історичні пам'ятки, пов'язані із запровадженням і розвитком укра-

їнської державності та культури, Південна Україна є територією, де виявлено чимало пам'яток античної культури, Західна Україна виділяється етнічними особливостями, пам'ятками фольклору, народної архітектури.

В Україні налічується понад 200 тис. об'єктів пізнавального туризму, понад 300 музеїв [2]. Всесвітньо відомими є історико-культурні заповідники (Києво-Печерський, Переяслав-Хмельницький, Хортиця, Поле Полтавської битви) та історико-архітектурні заповідники (Львівський, Кам'янець-Подільський, Новгород-Сіверський, Софіївський). Важливе значення мають палацово-паркові комплекси (Воронцовський, Лівадійський), старовинні замки (Мукачівський на Закарпатті, Луцький на Волині), фортеці (генуезькі фортеці Криму — Судак, Ялта, Феодосія; Хотинська на Буковині, Кам'янецька на Поділлі), залишки стародавніх міст (Ольвії, Херсонеса, Неаполя Скіфського), місця паломництва (Печерська, Почаївська Лаври). І це далеко не остаточний перелік природних та історико-культурних туристичних ресурсів України.

Водночас рівень забезпеченості України туристичною інфраструктурою є недостатнім. Найістотніша проблема — відсутність достатньої кількості готельних комплексів, мотелів, хостелів. Так, станом на 2012 р. в Україні функціонує лише 6041 підприємство готельного типу [3].

Звертаючи увагу на транспортну інфраструктуру, зазначимо, що незважаючи на загальне збільшення довжини доріг з твердим покриттям, проблемою залишається стан та якість дорожньої системи України.

Основа державного регулювання туризму становить закон України «Про туризм» [4], що визначає загальні правові, організаційні та соціально-економічні засади реалізації державної політики України в галузі туризму та спрямований на забезпечення прав громадян на відпочинок та інших прав при здійсненні туристичних подорожей.

Постановою Верховної Ради України № 11-VII [5] від 25 грудня 2012 р. створено Комітет з питань сім'ї, молодіжної політики, спорту та туризму [6], що передбачає створення організаційно-правових та економічних засад становлення туризму та його інфраструктури як важливого засобу культурного та духовного виховання громадян України, відтворення їх трудового потенціалу. Нажаль, в Україні сьогодні фактично відсутня якісна реклама та

глибинна інформація про тури по країні та послуги, які надаються, готелі, санаторії тощо.

Інвестування галузі туризму передбачає сукупність умов, ресурсів і заходів, необхідних для здійснення інвестиційного процесу. Значна увага звертається саме на залучення іноземного капіталу.

Підсумовуючи все вищезазначене, можна стверджувати, що успішність функціонування національної туристичної галузі залежить, в основному, від ефективної системи управління та координації всіх компонентів туристичної привабливості: від туристичних ресурсів та інфраструктури до залучення інвестицій в їх розвиток та якісне обслуговування. Все це вимагає пошуку шляхів не лише покращення стану окремих складових туристичної привабливості, але й визначає необхідність комплексного пошуку заходів її підвищення та максимальної кооперації і координації всіх суб'єктів туристичного господарства.

Література

1. Любіцева О. О. Туристичні ресурси України: Навч. посіб. / О. О. Любіцева, Є. В. Панкова, В. І. Стафійчук. — Київ: Альгерпрес, 2007. — 369 с.
2. Офіційний сайт Всесвітньої туристичної організації [Електронний ресурс] — Режим доступу: www.unwto.org.
3. Офіційний сайт Державного комітету статистики України [Електронний ресурс]. — Режим доступу: www.ukrstat.gov.ua.
4. Закон України «Про туризм» від 18.11.2003 № 1282-IV [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua>.
5. Постанова Верховної Ради України «Про комітети Верховної Ради України» 25.12.2012 № 11-VII [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua>.
6. Офіційний сайт Комітету з питань сім'ї, молодіжної політики, спорту та туризму [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://komспорт.rada.gov.ua>.

Косенко М. А.,

*студент 4 курсу Інституту прокуратури та слідства,
Національний університет «Одеська юридична академія»*

СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНІ ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ СІЛЬСЬКИХ ТЕРИТОРІЙ

Можна виділити декілька головних проблем розвитку сільських територій, що потребують негайного вирішення: це деіндустріалізація сільського господарства, житлові умови, державна